

15.10.80

Dette kunne vært kokt ned til rimelige dimensjoner, men det er her, som så ofte, detaljene som teller, så dere får legge det til side til det blir tid.

Kjære advokat Thrana -og Ralph.

Det var med glad overraskelse jeg kom hjem etter noen tids sykefravær, og fant boken dere var så hyggelige å sende meg (jeg har klebet kortet inn i permen) !

Med humrende tilslutning slukte jeg Parmanns beskrivelse av de mange møter med MQ - og om en tålmodighet strukket til det nesten umulige. De avledende manøvrer, det evindelige problemet hushjelp, menneskeskyheten, den tapre, befriende latteren når alt så håpløst ut -

Så riktig, så riktig. Han viser her en overbærende forståelse som gledet meg, så meget mer som hun etter sin første kontakt med ham, ringte meg (også dette nr. ble flittig benyttet) og spurte om P. var "en bra mann". Uten en forsikring om at det var han, ville det ikke blitt noen bok (jeg hadde samme forespørsel da Heradstveit meldte seg - for ham var det - uten forkleinselse for mannen, men han var altså mediamann, da var Parmann tryggere. Trodde vi.)

Men- etttersom lesningen skred frem, svant gleden. Og man sitter igjen med dyp beklagelse. Man var i god tro da hun spurte, vi hadde hatt en smule kontakt i forb. med boka om Marcello, og når han dertil nevner Steinerskolen og regner seg som knyttet til den, burde man føle seg desto mer trygg, for den har vi satt høyt.

Hvorfor da denne meningsløse fabulering, når pålitelige kilder savnes? Hennes egen forklaring på de to ekteskap skiller seg til den grad ut fra den fhv. danserinnen, at en uhildet leser må få den oppfatning at Maria taler med to tunger. Det må i så fall ha vært første og siste gang i hennes liv, for et redeligere menneske har i et hvert fall ikke jeg truffet. Det later til at forf. stoler mer på "Alexandra" enn på Maria selv. Her i korthet hennes egen fremstilling, etter Alle Kvinners sjofle sensasjonsreportasje. (Er man ikke menneskekjenner nok til å forstå at en enke, som A. da var blitt, falt for fristelsen

til å dramatisere, for ikke å si dikte, da hun fikk journalistkontakt - trengte penger kanskje.)

En fristelse Maria selv ikke falt for, da P. kom med sitt generøse tilbud fra Dreyer - som hun NB ikke godtok - for ikke å påføre forlaget tap ! D e t er MQ i et nøtteskall. Demret ikke dette for ØP ?

Overfor meg, som i motsetning til P. har kjent henne i nær 50 år, la hun intet skjul på sakens sammenheng. Og den forlanger jeg at Ø.P. får seg presætert, og retter opp i ev. nytt opplag (eller stryker).

Skjer ikke det, vil andre rykke ut, det bør han vite. Dette er gnasjonsjournalistikk på sitt laveste.

Hermed Marias egen beretning:

Under hjelpearbeidet i Rusland la Q. merke til at den unge sentralbordbetjent var underernært og dårlig kledd. Hva hans hjerte følte vet ingen av oss. Men han handlet.

At han skulle ektet henne i den norske legasjon før Norge i det hele hadde opprettet leg. i landet høres altså med til fabuleringen.

Han fikk henne ut av landet, for å skaffe henne mat og klær, og videre utdanning, og hun ble mottatt av hans prestelige foreldre som forstod premissene og ga henne hjelp og vandre. En velhavende kusine - jeg kjente henne - tok henne med til byen og fikk henne kledd opp. Maria var helt på det rene med dette, de omgikkes i prostens hjem, og er ganske riktig til overmal fotografert sammen i fam. selskaper.

Og her er Parmanns genistrek :

T r o r m a n a t d e n g a m l e p r o s t v i l l e
a k s e p t e r t B I G A M I ? ? ? ?

Etter planen ble A. så sendt til Paris for videre utdanning, for familiens regning, og ble senere gift. Exit Alexandra.

At han skulle sagt: Elskede jeg vil skilles, og at det kom som et sjokk, ja det er ukebladsjournalistikk på sitt yndigste.

Jeg har nok grunn til å takke Gud for at ikke også jeg falt i kloa på denne forfatter - med min åpenhjertighet og kjennskap til de virkelige forhold ville jeg kunne fortalt ting som jeg nå i ånden ser for meg i "Dagbladet":

"Nær venn av MQ forteller at - - - - -"

Jeg håper vi kan holde det hederlige forlag utenfor vår dom, dette ligner ikke Butenschön.

Ø.P. var jo også den første som rykket ut i Dagbladet med fete typer, om all rikdommen - og sørget dermed for å være førstemann ute med sensasjonen. Intet under hun fryktet journalister - samtidig som han påla henne å ikke "forklare" noe - (det forteller han selv i boka at han sa).

Sidene 20-21 er en skamlett på Marias minne. Jeg ble så sint da jeg leste dette sprøyt at jeg var kvalm i flere dager, og har først i dag med største ulyst lest kap. om igjen. Og finner det enda mer uverdigg og usnakkelig enn første gang.

De som kjenner forholdene spør seg selv: Gjorde forf. henne dette sjofle pek for å kompensere alt det bry hun voldte, i frykt for at boka p.g.a. stoffmangel skulle savne salgbart point? Og det et point som ganske riktig anmeldere fester seg ved, langt sterkere enn alt annet i boka. Jeg må tilstå at jeg la den vekk, orket ikke bla videre. Jeg gjør hva jeg kan i de kretser jeg ferdes - for å blottstille sensasjonshungeren - og redde Maria. En ganske usedvanlig kultent misbruk av tillit fra et ensomt menneske.

Til slutt en smule logikk:

Skulle den fattige sentralbordpikens mor kunne ha en hushjelp? - og var altså denne Maria Quislings egen mor ??

Om det er så at også hennes familie ble rammet etter revolusjonen, kan hennes aristokratiske bakgrunn ikke bortforklares. Men aldri en eneste gang antydde hun hoff, eller "adel" eller annet skryt.

Den infame, lumre undertonen, uskyldigg plassert i bisetninger, gjør alltid virkning - det vet nok en garvet pressemanng.

Fortjente hun dette? Det verste er at han kan aldri gjøre det godt igjen. Boken vil bli glemt. Men, den som ikke kommer janteloven i hu, vil uvegerlig forbinde Maria med snusk.

Det er opprørende mot et tillitsfullt menneske. Gud skje lov at hun selv slapp å oppleve dette, og gid jeg selv hadde delt hennes frykt for journalister. også for dem med garantert etisk høyverdigg.

Det har kostet meg en del å skrive dette og jeg ville ikke make event. henvendelse fra forf., og ber om å bli spart for det. Men det er reallt at han blir orientert, så send ham gjerne en fotostat.

Jeg er fortvilet over dett, og tar meg forferdelig hør av det som her er skjedd. Dette er bare sørgelig. Og jeg ser opplaget stiger - enda noen fler tusen skal ha lov å tro på det som står.

Selv skal De ha bare takk. Jeg har latt meg fortelle at også De reagerte på visse deler av boka.

Hils fabelaktige Ralph - hederspasjaen fremfor noen. Jeg har kjent ham fra han gikk på skolen, og han herlige mor var en god venn i mer enn 40 år.

Med hilsen

Siren Zimmer (sign.)